MR. P. S. MUHAMMED: പൊതുജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിനു പാത്രമാകാത്ത ആളുകളെ പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കണം എന്നുണ്ടോ?

MR. R. SIVARMAKRISHNA AIYAR : അതിന്റെ ആവശ്യമില്ല.

Now, that will be an incentive also for the best type of men to get into the Council and raise its prestige. In the Madras District Municipalties Act, it is clearly stated that one of the Councilors shall be elected as the Chairman. When we are following the British Indian enactment even with regard to this Bill, I think that it would be better to follow that enactment so far as this provision is also concerned. Therefore this amendment may be accepted.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : കൗൺസിലറന്മാർ മുനിസിപ്പാലിറ്റി വോട്ടറന്മാരുടെ ആഗ്രഹത്തിനെതിരായി പ്രസിഡൻറിനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുമെന്നാണോ പറയുന്നതു?

MR. R. SIVARAMAKRISHNA AIYAR : I do not say that. Out of the twenty-four members the Chairman will be elected at least by a majority of thirteen.

MR. M. SIVATHANU PILLAI : Does the amendment prevent a nominated member becoming a Chairman?

MR. R. SIVARAMAKRISHNA AIYAR : No, Sir.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : കൗൺസിലറന്മാരിൽ യോഗ്യതയുള്ളവരുണ്ടെങ്കിൽ അവരിൽ നിന്നും, ഇല്ലെങ്കിൽ വെളിയിൽ നിന്നും പ്രസിഡൻറിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള അവകാശം ഇതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നില്ലേ?

MR. R. SIVARAMAKRISHNA AIYAR : We have been having that privilege for a long number of years. In most of these Municipal Councils outsiders are taken as Presidents. By this practice respectable and competent men do not stand for Municipal ward elections.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : ഇതു് കൗൺസിലറന്മാരുടെ ഒരു അവകാശമല്ലയോ?

MR. R. SIVARAMAKRISHNA AIYAR : I have stated only my own reasons.

PRESIDENT : Order, order. The discussion on the Adjournment Motion will begin now.

ADJOURNMENT MOTION.

MR. K. DOMINIC JOSEPH (*Vaikom cum Kottayam*) : Sir, I rise to move the adjournment motion which reads as follows :

> "I beg leave to move for the adjournment of the business of the House, for the purpose of discussing a definite matter of urgent public importance, *viz.*, the serious situation created by the war in the Far East, which threatens to embroil the countries supplying paddy and rice to this country, with the possible danger of cutting off supplies therefrom, and to consider the necessity to formulate a definite scheme for producing paddy in the State, within a definite period, sufficient to meet the needs of the country."

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Mr. K. Dominic Joseph]

The motion that have just read out is so self-explanatory and the purpose of the motion is so self-evident, and appears to be beyond con troversy that I do not think a lengthy speech is called for at my hands Further, the Government has already given indications that it is fully alive to the gravity of the situation and is ready to do all that is necessary. Therefore I will content myself with giving certain salient features regarding our position in relation to paddy and certain suggestions to improve our position.

The question of paddy has assumed an increased importance after the out-break of the war. And latterly as a result of serious political developments in the Far East, which threatens to engulf Indo-China, Siam and even Burma in war, the subject has become one of anxious consideration for us. The total production of paddy in Travancore has been estimated to amount to twelve million cwts. which suffices to meet only two-thirds of our requirements. The average annual import of paddy and rice imported into Travancore from Burma, Siam and Indo-China amounts to about seven million cwts. The total value of the imported rice and paddy is approximately three crores of Rupees. That means roughly we produce two-thirds and import one-third of the rice consumed in Travancore. That is the first disquieting feature about the position of paddy in Travancore.

I am aware that the doctrine of economic national-self-sufficiency has got its critics and that for very cogent reasons also. In spite of that, to achieve self-sufficiency in the matter of food-stuffs is a very desirable thing. Much more so during the time of war. It becomes imperative that we should take all possible steps to see that we no longer depend for our staple products on foreign countries which threatens to get embroiled in war. It is not possible to divine for how long we can continue to import our rice and paddy from these countries with impunity. Therefore apart from the instinct of self-preservation, policy and statesmanship demand that we should take a forward policy in the matter of paddy cultivation.

Another disquieting feature which must cause concern to all thinking people is the steady fall in the number of people engaged in agriculture. This tendency is particularly noticeable in the cultivation of paddy as has been found by the Economic Depression Committee. The reason must be obvious. Paddy cultivation leaves very little margin of profit to the people engaged in it. The income from agriculture is dwindling and is inadequate to meet the increased needs of the people.

In 1102 the area under paddy cultivation was	6,73,178 acres.
In 1105	6,65,087 „
In 1114	6,56,890 „

Therefore it will be found that in a decade the area under paddy cultivation has fell short by one thousand seven hundred acres. The real import of this statement will be made more clear by other facts. First, the population in Travancore is increasing by leaps and bounds, [illegible], while the average out-turn of paddy per acre is five thousand

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

lbs. in Spain—three thousand lbs. in Italy, two thousand five hundred lbs. in Japan, two thousand three hundred lbs. in Burma, it is only a thousand lbs. in India.

Then I will go to another aspect of the matter. The price of paddy in Travancore is determined by the price at which the Burma rice grower can afford to sell it in this country. Burma rice is sold cheaper in Travancore than what is possible for the Travancore producer. In the matter of rice production, Burma has got certain advantages which Travancore and the rest of India have not got. The result is rice is dumped into India. If the Burma exporters make up their minds to make a combine among themselves or the Burma Government impose an export duty on rice as has been recently done the price of rice will go inordinately high. That is also another consideration which should make us alert in this matter.

The question will be asked, what is the way out of this difficulty, what are the steps that should be taken to improve our position. I suggest a definite plan should be chalked out for the purpose of achieving self-sufficiency in the matter of paddy production, say, within a five-year period. This five-year-plan should be carried out in its entirety with all the resources and support that the Government can command. If this scheme is worked out with the drive and energy that has always been associated with the present Head of the Administration I find no reason why it should not succeed. I suggest the following line of action should be pursued.

First increase the area that is available for paddy cultivation. There are innumerable swampy areas fit for paddy cultivation within the Reserve Forests which can be disafforested without detriment to the Forest Revenue. Realising the possibilities of paddy cultivation in such a direction, the Government of Dewan Raghaviah appointed Swampy Area Disafforestation Committees in several of the taluqs in central and north Travancore. Such committees were appointed for Changanacherry, Peermade, Devicolam, Muvattupuzha, Thodupuzha and Pathanapuram. Those committees inspected the swampy areas and recommended that the swampy areas could be registered without detriment to Government interests and strongly pleaded that such a method should be availed of. The Conservator of Forests agreed to those recommendations and the Government accepted those proposals. Soon after, the Dewan left and as is customary in Travancore that policy has not been pursued.

The existence of such reports are unknown even to several responsible officers and those reports are looked after only by white ants.

PRESIDENT: Does the honourable member know how many acres were found fit for cultivation by that Committee?

MR. K. DOMINIC JOSEPH: I am going to read one of the reports. Sir, I ask the permission of the House to allow me to read some relevant portions from one of the reports submitted to Government and the Government proceedings passed on the report submitted by the Committee appointed for the Peermade taluk. In Peermade taluk, the

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Mr. K. Dominic Joseph.]

Committee recommended the disafforestation of about one thousand acres of swampy lands. That does not exhaust the swampy areas within that taluk. Government proceedings on the above said report runs thus :—

"Proceedings of the Government of His Highness the Maharaja of Travancore.

"In their order, dated the 2nd November 1922, Government resolved to disafforest and throw open for paddy cultivation such of the swampy areas within the reserved forests as could be made available for registry without serious detriment to land conservancy. They also decided to appoint a committee of officials and non-officials for each taluk or groups of taluks as may be convenient for the purpose for inspecting the reserved forests and listing out lands suitable for paddy cultivation. In accordance with the above decision, three committees were appointed in the first instance one each for the taluks of Peermade, Devicolum and Pathanapuram. The committees were requested to inspect the several reserved forests within their respective taluks and select lands which in their opinion could be thrown open for registry and send up their reports with sketches of the lands selected.

* * *

"The Report of the Peermade Committee, so far as it relates to the Peermade taluk, has been recieved with the Conservator's letter read above. The swamps selected by the Committee are seven in number and their areas are noted below :—

	Name of swamps		Area in acres.
1.	Labbakandom	...	60
2.	Kokkarakandom	...	150
3.	Ankkara Kandom	...	300
4.	Nedum Kandom	...	100
5.	Puthodi Kandom	...	50
6.	Raja Kandom	...	300
7.	Thokalam Kandom	...	40
	Total		1000.

"The Conservator of Forests in forwarding the report of the committee agrees with the committee in its recommendations..... ....

Order thereon R. O. C. No. 700 A of 1923/Revenue, dated Trivandrum 4th September 1923.

"The Government have carefully considered the several proposals made by the Committee and supported by the Conservator of Forests and they generally sanction the same..... ....

In regard to the proposal of the Committee to adopt a colonization scheme for the assignment of the lands and to leave a strip of dry land all round the swamps to enable the settlers to carry on dry cultivation,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

the Conservator of Forests and the Land Revenue and Income Tax Commissioner are requested to express their views on the matter and report the width of the strip of land that should be set free round the swamps."

I suggest that the recommendations of the committee which have been accepted by the Government should be implemented without any further delay. If that is done, more than ten thousand acres of lands could be made available for paddy cultivation.

PRESIDENT: Order, order. Is the honourable member aware that the total number of acres reported by all the committees is less than five thousand?

MR. K. DOMINIC JOSEPH: No, Sir. My estimate is ten thousand acres. I have not actually made a calculation.

Whether such areas are fit for paddy cultivation, admit of no doubt. Recently, the Director of Agriculture himself had occassion to see a swampy area under paddy cultivation in Vandanmettu pakuthy in Peermade taluk.

Another method by which the area under paddy cultivation can be increased is by lift irrigation through the aid of electricity as is attempted to be done in Kunnathunad taluk.

The area of Punja lands in Kunnathunad is 1,50,010 acres. Most of these lands is cultivated only once in two years. By scientific cultivation and intensive manuring a good portion of these lands can be rendered cultivable every year.

During the course of an address at the recent Economic Conference the Director of Agriculture answered in the affirmative, the question whether it is possible for us to produce all the food that we require, without having reccurse to imports from outside. The scheme is practicable. Everything depends upon the way, the method and the spirit in which it is worked out.

Let the Government accept the achievment of self-sufficiency in the matter of paddy as the aim of Government policy, to be achieved within a stipulated period. Give all facilities to the cultivators without the Government red-tape hampering the progress of the work. Let Division and taluk committees be organized to attract the unstinted co-operation of the people. Let there be a country-wide "*Grow-more paddy-campaign*" similar to the planting day and honey week in British India. Give agricultural loans for the purpose of extensive and intensive paddy cultivation. Give remissions of land tax in respect of areas newly brought under paddy cultivation. Give seeds and implements free wherever these are required. Let Government appreciation of the work done by cultivators be recognised by giving prizes to the best extensive and intensive cultivator of paddy. In these and similar ways, an impetus can be given and the object can be achieved. And if this is achieved, it will be a measure second to none, in its magnitude and beneficent effects and will be remembered by enerations to come with gratitude.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. M. R. NARAYANA PILLAI : I second the motion made by Mr. Dominic Joseph. I am indeed glad to see that the attention of this House has been drawn to the question of cultivating paddy in this country in view of the war in the Far East. In our hurry-burry for industrialisation, we throw aside the most important question of producing enough paddy in the land. Paddy is our staple food. If we bring under cultivation all the land available for cultivation of paddy in Travancore, I am sure much of the distress now obtaining in the country could be avoided. What we actually see here is the conversion of paddy lands into garden lands which, I may say, should be penalised. Paddy lands are converted into cocoanut lands in the hope of reaping ten-fold profit. Cocoanut palms begin to bear fruits only after ten years but people expect good income out of it. And at the end of ten years we are left only the stem and not even leaves of the palms. What is the price of copra now, especially when Ceylon copra is being dumped into India. We must put a stop to mere industrialisation and take to agriculture in all seriousness. In this connection I may even say that there shall be no admission to the colleges or other institutions for students between the ages of eighteen and twenty-one. There should be compulsory agricultural service for them. There should be compulsory agricultural service for all people between eighteen and twenty-one so far as able-bodied are concerned. If Government gives encouragement in the matter of supplying manure and organisation facilities, much can be done in the matter of paddy cultivation. There are many places in Travancore having land fit for cultivation. We need not ask for more lands from the Forest Reserve. But we forget our duty to cultivate all the land that is available for paddy cultivation. We sell our very poor crops such as pepper, copra, etc., We send our hard earned money to Burma and other places for purchasing paddy. We should try to stop this export of our money andsee that enough paddy is grown in this country. I think it is quite possible. Only one-third of the total paddy wanted in Travancore is imported. This at least should be produced here. There is a kind of false prestige so far as agriculture is concerned. Graduates and graduates-in-law should go to paddy fields, and cultivate this, our staple food. As I said before the services of every able-bodied young man between eighteen and twenty-one should be commandeered for cultivating paddy. If this is done there would be considerable improvement in this direction. Our population is steadily increasing and the area of land under cultivation is small and even diminishing. At the Co-operative Conference held in Neyyattinkara an outsider Sir Lalubhai Samaldas said that when we have a regular increase in the population in Travancore, land under cultivation remains the same, without an increase. It is not necessary for a statesman from outside to say that. We all know that for the past nine years much has been done but to no purpose. Adequate measures should be found out to remedy the situation. With these words I second this motion.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. N. NARAYANA KURUP: Sir, I too wish to make some observations on this very important motion. Our staple food is rice and we know that we have to depend on foreign countries for our food partly. Why we have to depend on others is the question. We consume on anaverage about six lakhs of tons of rice every year and we produce only about three lakhs of tons of rice every year.

Then we have to consider whether we have been depending on others for our rice for ever. We shall go back to a period about two hundred years ago when we had a population of about nine lakhs. Our Chief Secretary in one of his lectures tells us that we have been exporting a surplus rice then and we were getting an export duty of three lakhs of fanams per annum. Calculating the acreage under cultivation then, we have records to show that only four and a half lakhs of acres alone were under paddy cultivation. Why then, we, who were self-sufficient in paddy once, have to depend on others now. The reason is plain. Our population has increased from nine lakhs to sixty lakhs approximately. The area under paddy cultivation has increased only to seven lakhs of acres approximately. We want more paddy than what is produced.

Then we have to consider whether this dependency for paddy can be averted and how. I am of opinion that we can make ourselves self-sufficient in paddy if the State takes particular interest in it. Ways are many. Our paddy fields give very meagre yield now due to unscientific cultivation. Scientific cultivation is unknown to our agriculturists. The average yield per year here is only about seventy five paras of paddy per acre, whereas that in Japan, Burma, Siam and Indo-china is about one hundred and thirty-five paras to three hundred paras per acre. Why this difference in yield? Are the conditions of climate and the soil any way better than those of Travancore in those countries? Certainly not. I should say they are worse. But by scientific cultivations the yield is increased. Similarly, our Government also should educate the agriculturists to improve the yield by scientific cultivation. Experimental paddy farms at several places should be started and the results shown to the public with advantage.

Secondly, no paddy land need be left fallow in alternate years as we do now if scientific cultivation is resorted to. In Kuttanad, there are about one and a half lakhs of acres of paddy land. All this acreage is not cultivated every year. Only in alternate years they are cultivated. If they are cultivated every year we will be able to get an increased quantity of paddy.

Again, as I said before, there is only one crop in Kuttanad, whereas we get two paddy crops and one gingilly crop in Central Travancore. The Government should also find out some device by which the paddy lands in Kuttanad may be cultivated twice or thrice a year. This will also help for an increase in the production of paddy in Travancore.

Thirdly, the conversion of paddy land into garden land should be made penal. During the time when cocoanuts were fetching Rs. fifty to seventy per one thousand, many agriculturists converted their paddy lands to garden lands and planted cocoanut trees. The area of

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Mr. Narayana Kurup.]

conversion not being small, that also has caused loss in the production of paddy in the State. Hence, conversion of paddy land to garden lands should not be allowed.

Fourthly, the Government should take particular interest in the matter of irrigation. By proper irrigation, we will be able to bring several acres of land in the State under paddy cultivation. At present the Department is not paying the proper and necessary attention to the irrigation work. At several places, we can see that the poromboke irrigation channels have been encroached upon by private individuals to the detriment of other agriculturists of the locality. Such encroachments should not be tolerated. If registry has been made in certain cases by mistake, that may be cancelled and poramboke channels cleared.

Fifthly, intensive cultivation also must be tried. We can cultivate sugarcane, tapioca, pepparakka etc., on a large scale in certain places, after the paddy cultivation. Such cultivations are profitable. If we have money from the sale of our own products, there is no harm in purchasing foreign paddy by that money.

Side by side with this paddy cultivation we may have some cottage industries as well. There is scope for such industries in our State. Button making, Soap making, Jam making, Basket making, Weaving and Cloth making are such Cottage industries which will bring additional income to the agriculturists. The Government should help them with the necessary loans for developing such industries. If cultivation of paddy is improved by scientific methods as suggested before and the income of the agriculturist is increased by developing cottage industries, our question of self sufficiency can be easily solved. With these observations, I strongly support the motion.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN: സർ, കേവലം ഒരു കർഷകരാജ്യമായ തിരുവിതാംകൂറിൽ നമ്മുടെ ഭക്ഷണത്തിനാവശ്യമുള്ള നെല്ലുപോലും വിളയിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു പറയുന്നതു് ആക്ഷേപകരവും പരിഭ്രമജനകവും ആയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു ഇവിടത്തെകൃഷികാര്യങ്ങളിൽ കാണുന്ന നാല്പ ന്യൂനതകളെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ചീഫ്സെക്രട്ടറി അവർകളും ചിറയെന്നു് എക്സിബിഷൻ ഉൽഘാടനംചെയ്ത അവസരത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ പ്രധാനമായ മറെറാരു ന്യൂനത ഉണ്ടു്. ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ എന്ന നിലയ്ക്കു അദ്ദേഹം അതു എടുത്തുപറഞ്ഞില്ല എന്നേയുള്ളൂ. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതു് കൃഷിക്കാർ വരമ്പുകൾ മുതലായവ നോക്കാതിരിക്കുക, കാലാകാലങ്ങളിൽ ചാലുവെട്ടാതിരിക്കുക മുതലായ ഏതാനും കാര്യങ്ങളെപ്പററിയാണു്. എന്നാൽ ഗവണ്മെൻറു വിചാരിച്ചാൽ റവന്യൂഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകാരുടെ ശ്രമംകൊണ്ടുമാത്രം ഇതിനു പോംവഴി ഉണ്ടാക്കാൻകഴിയും. കൃഷിക്കാ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

രുടെ സാമ്പത്തികക്ഷീണമാണ് ഇതിനു പ്രധാനമായി കാണുന്നത്. നല്ല ഇനം വിത്തുകൾ, നല്ല വളങ്ങൾ, ആരോഗ്യമുള്ള കന്നുകാലികൾ, ആവശ്യമുള്ള പണിക്കോപ്പുകൾ ഇവയൊന്നും ഇന്നത്തെ കർഷകർക്കില്ല. അതിന്റെ ന്യൂനതകൊണ്ട് കൃഷി വളരെ മോശപ്പെട്ടുപോകുന്നു. എന്നാൽ ഗവണ്മെന്റ്, കൃഷിക്കാർക്ക് ഇവയെല്ലാംനൽകി ഈ വിഷയത്തിൽ അവരെ പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുന്നപക്ഷം സ്ഥിതികൾക്കു സാരമായ വ്യത്യാസമുണ്ടാകുന്നതാണ്. ആ കാര്യത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. സാമാന്യം നിലയുള്ള ഒരു കർഷകനും ഒരു ദരിദ്രനായ കർഷകനും തമ്മിൽ ചെയ്യുന്ന കൃഷികളുടെ വിളവിലുള്ള വ്യത്യാസം കൊണ്ടുതന്നെ ഈ ഒരു കാര്യം ബോധ്യമാകുന്നതാണ്. ദരിദ്രനായ കർഷകനു ഏഴു മേനി വിളവു കിട്ടുമ്പോൾ മറ്റേയാളിന്റെ വിളവ് പതിനഞ്ചുമേനിയാണ് കിട്ടുന്നത്. നല്ലവണ്ണം കൃഷിചെയ്യുന്നതിനുള്ള തുണി കർഷകനു ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നുള്ളതാണ് പ്രധാനമായി ഗവണ്മെന്റു ചെയ്യേണ്ടത്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ കൃഷിക്കാർക്ക് പ്രവർത്തികാരുടെയൊ തഹശീൽദാരുടേയൊ മറ്റോ മേൽനോട്ടത്തിലും കൃഷിഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിന്റെ ആലോചനയോടും ക്രമപ്പെടുത്തിലോണിന്മേൽ നല്ല വളവും വിത്തും മറ്റു ഉപകരണങ്ങളും കടംകൊടുക്കണം. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നപക്ഷം വിളവു ഇന്നത്തേതിൽനിന്ന് ഇരട്ടിയാക്കാം. ഈ രാജ്യത്തു ആകെ അരയേമുക്കാൽ ലക്ഷം ടൺ നെല്ലാണ് ആവശ്യമുള്ളത്. ഇതിൽമൂന്നുലക്ഷം ടൺ നെല്ല് ഇവിടെ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. ബാക്കി രണ്ടേമുക്കാൽലക്ഷം ടൺ നെല്ലുമതി. അതിനു ഗവണ്മെന്റു ഇപ്പോൾ പറയുന്നതുപോലെ ഇൻറൻസീവ് കൾട്ടിവേഷൻ വേണം എന്നുംമറും പറഞ്ഞാൽപോരാ. അതിനു ആവശ്യമുള്ള സഹായസഹകരണങ്ങൾ കർഷകർക്കുചെയ്തുകൊടുക്കണം. അതായതു നല്ല വിത്തു, നല്ല വളം, ആരോഗ്യമുള്ള കന്നുകാലികൾ ഇവയുള്ളതിനുള്ള പണം കൃഷിക്കാർക്കു കടംകൊടുക്കണം. അതു ശരിയായിട്ടു ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു അന്വേഷിച്ചു വേണ്ടവിധം കൃഷിക്കാരെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിപ്പിക്കുകയും വേണം. ഇന്നു കൃഷിചെയ്യുന്ന നിലങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ ഇന്നത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ വിളവു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സകല സൌകര്യങ്ങളും ഇവിടെയുണ്ട്. അതിനാണു ആദ്യമായി ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. അല്ലാതെ ഇൻറൻസീവ് കൾട്ടിവേഷൻ എന്നെല്ലാം പറഞ്ഞു ലഘുലേഖകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുകൊണ്ടോ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടോ ഒരു വിശേഷവും ഉണ്ടാവുകയില്ല. രൂപ, അണ, പൈസക്കു അതുതന്നെ വേണം. നമ്മുടെ പ്രസി

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Mr. K. P. Kochukora Tharakan.]

ഡൻറും മറ്റു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഇവിടത്തെ കൃഷിയെസംബന്ധിച്ച പ്രോത്സാഹജനകമായ പല പ്രസംഗങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതു കൃഷിക്കാരായ തിരുവിതാംകൂറിലെ ജനങ്ങൾക്കു എത്രയും സന്തോഷകരമായ കാര്യമാണ്. പക്ഷെ പ്രവർത്തനത്തിൽ അതു വരുത്തിത്തരണം. ഗവണ്മെൻറു അല്പം ഒന്നു ശ്രദ്ധിക്കുന്നപക്ഷം ഇവിടത്തെ ഒരുപ്പുനിലങ്ങൾ എല്ലാം ഇരുപ്പുനിലങ്ങളാക്കാൻ ഒരു പ്രയാസവുമില്ല. കുന്നത്തുനാട്ടുതാലൂക്കിൽ മൂന്നുപൂ കൃഷിചെയ്യാവുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ ഉണ്ട്. പക്ഷെ വളത്തിനുള്ള ദൗർലഭ്യമാണു അതിനു പ്രധാനമായ ഒരു തടസ്സമായി നിൽക്കുന്നതു്. ഇറിഗേഷൻറെ അഭാവമാണു മറ്റൊന്നു്. ലിഫ്റ്റു ഇറിഗേഷൻകൊണ്ടു് അവിടെ കൃഷിയെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താമെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ചീഫ് സെക്രട്ടറി അവർകൾക്കു് ആ സ്ഥലങ്ങളിൽവന്നു അന്വേഷണം നടത്തിയതിൻറെ ഫലമായിട്ടു ബോദ്ധ്യംവന്നിട്ടുള്ളതാണു്. ജലസേചനത്തിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ കൃഷിക്കാർക്കു കഴിവുള്ളിടത്തോളം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതാണു്. ഇതുയും ചെയ്യുകഴിഞ്ഞാൽ ഇപ്പോഴത്തെ വിളവിൻറെ ഇരട്ടി വിളവുണ്ടാക്കാൻകഴിയും. ഇല്ലെങ്കിൽ ഒന്നുകൂടെ കുന്നരയെങ്കിലുമാക്കാം. അതുയും ചെയ്താൽ പിന്നെ ഒരു ലക്ഷംടൺ നെല്ലുവരുത്തിയാൽ മതിയാകും. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഒരുകാലത്തു എഴുപത്തയ്യായിരം ശ്രപ നെല്ലിൻറെ തീരുവയിനത്തിൽ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതു ജനസംഖ്യയുടെ കുറവുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല കൃഷിക്കുള്ള സൗകര്യവും ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. കുന്നുകാലികൾക്കു ആവശ്യമുള്ള മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങൾ സുലഭമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു അക്കാലത്തു ഏതു വീട്ടിൽ ചെന്നാലും നാലും അഞ്ചും എട്ടും കാളകളും പശുക്കളും പോത്തുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അന്നു വേണ്ടിടത്തോളം വളം കിട്ടുന്നതിനു ഒരു പ്രയാസവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന മലംചരുവുകളിൽനിന്നു ധാരാളം വളമുള്ള സാധനങ്ങൾ മഴക്കാലത്തു കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു ഒലിച്ചുവന്നുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, ധാരാളം പച്ചിലവളവും കിട്ടുമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഏതെങ്കിലും വീട്ടിൽ ചെന്നാൽ ഒറ്റ പോത്തിനെ കാണുകയില്ല. കുന്നുകാലികൾക്കു തിന്നാൻ പുല്ലുള്ള ഒരു സെൻറു സ്ഥലംപോലും ഇന്നു സൗകര്യമായിട്ടില്ല. മലംചരിവുകളെല്ലാം ഗവണ്മെൻറു പുതുവലായി പതിച്ചുകൊടുത്തുകഴിഞ്ഞു. ആയതിനാൽ ഇനിമേൽ ഗവണ്മെൻറു ചെയ്യേണ്ടതു, രാജ്യത്തിൻറെ എല്ലാ പ്രകൃതികളിലും കുന്നുകാലികൾക്കു മേച്ചിൽസ്ഥലം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക, കൃഷിക്കു സഹായകമായ ജലസേചനം മുതലായ കാര്യങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനാവശ്യമുള്ള ഇലക്ട്രിക് യന്ത്രങ്ങൾ വരുത്തിക്കൊടുക്കുക മുതലായവയാണു്. കുന്നുകാലികൾക്കു വ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ങ്ങനെ സുഖക്കേടുകളെപ്പറ്റിയും ഗവണ്മെൻറു ശ്രദ്ധിക്കണം. കുന്നത്തു നാട്ടുതാലൂക്കിൽ കുന്നുകാലികൾക്കു ആന്ത്രാക്സ് എന്ന സുഖക്കേടു പിടിപെട്ടിരുന്നു. എന്തായാലും ഗവണ്മെൻറിന്റെ ദയാപാരമ്യതകൊണ്ടു ഒരു വെറ്ററിനറി ട്രാവലിംഗ് ഡോക്ടരെ നിയമിച്ചുതന്നതിനാൽ സുഖക്കേടുകളുടെ ശതമാനം വളരെ വളരെ കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു. ഇതുപോലെ പല കാര്യങ്ങളിലും ഗവണ്മെൻറു ശ്രദ്ധിക്കുന്നപക്ഷം വിദേശങ്ങളിൽനിന്നു ഇവിടെ നെല്ലും അരിയും ഇറക്കുമതിചെയ്യാതെയും ആഹാരകാര്യത്തിൽ പരാശ്രയമില്ലാതെയും നമുക്കു ജീവിക്കാൻ കഴിയും. ഞാൻ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു വന്നയുടനെ നടന്ന ബഡ്ജറ്റുപ്രസംഗത്തിൽ പോലും ഈ കാര്യം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതിനെ തുടർന്നു ഇന്നുവരെ ഈ സംഗതിയിൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ഈ വിഷയത്തിലേയ്ക്കു തിരിയ്ക്കുന്നതിനു ഗവണ്മെൻറിനെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഗവണ്മെൻറു ഈ കാര്യത്തിൽ ഇതേവരെ വേണ്ടവിധം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അഗ്രികൾച്ചറൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകാർ ഇപ്പോൾ കരിമ്പു് എന്നും തെങ്ങു് എന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു് ഓടിനടക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടു്. തിരുവല്ലായിൽ ആറായിരം ഏക്കർ സ്ഥലത്തു കരിമ്പുകൃഷി ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കരിമ്പു കൃഷിചെയ്യുവാങ്ങിച്ചു ബർമ്മായിൽപോയി അരിവാങ്ങിക്കുന്നതിനുപകരം നെൽക്കൃഷിക്കു പറ്റിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ നെൽക്കൃഷി ചെയ്യുന്നതാണു നല്ലതു് എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. എന്റെ മറ്റു സ്നേഹിതന്മാർ പറഞ്ഞതുപോലെ നെൽക്കൃഷിയുള്ള മിക്ക സ്ഥലങ്ങളും നികത്തി തെങ്ങുകൃഷിചെയ്യു. ഇപ്പോൾ തേങ്ങയ്ക്കു വിലയുമില്ലാതിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ തേങ്ങാ വിറ്റു അരിവാങ്ങിക്കുന്നവർ പങ്ങലിലായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. നെൽക്കൃഷിക്കുപുറമെ ഉപകൃഷിയായി പയർ, മുതിര മുതലായവകൂടി കൃഷിചെയ്യേണ്ടതാണു്. ആണ്ടുതോറും ഒൻപതിനായിരത്തി നാന്നൂറു് ഹൻഡ്രഡ്വെറ്റു് ഉഴുന്നു് മുവായിരംരൂപയ്ക്കു ഇവിടെ വരുത്തുന്നുണ്ടു്. അതുപോലെ മുതിര മുതലായ ധാന്യങ്ങളും വരുത്തുന്നുണ്ടു്. ഒരുപ്പു കൃഷിയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ നെൽക്കൃഷിക്കു തടസ്സംകൂടാതെതന്നെ പയർ, മുതിര മുതലായവ ധാരാളമായി കൃഷിചെയ്യാവുന്നതാണു്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതായാൽ നിലത്തിനു കൂടുതൽ വളം ഉണ്ടാകുകയും തന്നിമിത്തംകൂടുതൽ വിളവുണ്ടാകയും ചെയ്യും. ഈ അറിവു എനിക്കു കൃഷിഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽനിന്നാണു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽനിന്നു കരിമ്പുകൃഷിയെയാണു ഇപ്പോൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ വിളവു ഇപ്പോൾ ഒരേക്കറിനു് എഴുപത്തഞ്ചുപറനെല്ലാണു്. ജപ്പാനിൽ അതു മുന്നൂറിപതിനൊന്നുപറ ആറു ഇടങ്ങഴിയാണെന്നു ചീഫ് സെക്രട്ടറിഅവർകൾ പറയുകയുണ്ടായി. നമുക്കു നൂറി

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Mr. K. P. Kochukora Tharakan.]

അൻപതു കിട്ടിയാൽമതി. അതിനു വിദേശങ്ങളിൽ നിന്നു വളം കൊണ്ടുവരണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരനല്ല ഞാൻ. തിരുവിതാംകൂറിലെ കംപോസ്റ്റ് വളം ധാരാളം മതിയാകും. പക്ഷെ അതു എല്ലായിടത്തും പ്രചരിപ്പിക്കണം. അതിന്റെ വില വിളവിൽനിന്നു എടുക്കയും വേണം. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ഇവിടത്തെ വിളവു വർദ്ധിക്കും. പട്ടിണി കുറയുകയും ചെയ്യും. ഇവിടത്തെ കൃഷിക്കാർ ഇപ്പോൾ വസ്തുഉടമസ്ഥന്മാർ അല്ല; വസ്തു ഉടമസ്ഥന്മാർ ജന്മിമാരായിരിക്കുകയാണു്. സാമ്പത്തികമായി വിഷമമനുഭവിക്കുന്ന സാധുക്കളാണു് വാസ്തവത്തിൽ കൃഷിചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു സമർത്ഥന്മാരായിട്ടുള്ളവരാരും കൃഷിക്കു പോകുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂർ ജനങ്ങളിൽ ഒന്നാംതരത്തിൽപ്പെട്ടവർ ഉദ്യോഗങ്ങൾക്കായി പോകുന്നു. രണ്ടാംതരത്തിൽപ്പെട്ടവർ കച്ചവടത്തിനോ വ്യവസായത്തിനോ മറ്റോ പോകും. മൂന്നാംതരത്തിലോ നാലാംതരത്തിലോ പെട്ടവരാണു് കൃഷിക്കാരായി പോകുന്നതു്. അതിനാൽ പതിനെട്ടുമുതൽ ഇരുപത്തിഒന്നുവരെ വയസ്സുള്ളവർ നിർബന്ധമായും കൃഷിപരിശീലനം നടത്തേണ്ടതാണു്. ജർമ്മനിയിൽ യുദ്ധപരിശീലനം വ്യവസ്ഥചെയ്തിരിക്കുന്നതുപോലെ തിരുവിതാംകൂറിലെ എം. എ. ക്കാരും, ബി. എ. ക്കാരും എല്ലാം കൃഷി പരിശീലിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണെന്നു നിർബന്ധ വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

PRESIDENT: Honourable members will realise that under the rules no speech on an adjournment motion shall exceed fifteen minutes. I find that a large number of honourable members wish to speak on this motion. So, I request the honourable member to be brief in his remarks.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN: അങ്ങിനെ ഒരു നിർബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ കൃഷിയെപ്പറ്റി ഉപരിതലത്തിലുള്ളവർക്കു് ഉള്ള അക്ഷേപം നീങ്ങിപ്പോകുന്നതാണു്. അതുകൊണ്ടാണു് സ്കൂളിലെ പാഠപദ്ധതിയോടുചേർത്തു കൃഷികൂടി പഠിപ്പിക്കണമെന്നു് ഞാൻ പറയാനുള്ളതു്. ഇതിനുമുമ്പുണ്ടായ മഹായുദ്ധകാലത്തു് ഞാൻ ചികിത്സാർത്ഥം തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആഹാരമില്ലാതെ അനവധി ആളുകൾ വിഷമിക്കുന്നതു കാണാനിടയായി. ഇപ്പോഴാണെങ്കിൽ അന്നത്തേക്കാൾ ജനസംഖ്യ വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നത്തെ മഹായുദ്ധത്തിന്റെ പരിണതഫലങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരിക്കും എന്നു നമുക്കു് നിശ്ചയിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ആഹാരകാര്യത്തിനെങ്കിലും പരാശ്രയംകൂടാതെ കഴിക്കാൻ നാം ശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്. അതുകൊണ്ടു് തിരുവിതാംകൂറിലെ ഏതൊരു പൌരനും കൃഷിചെയ്യുന്നതു അക്ഷേപ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

കരമാണെന്നു വിചാരിക്കാത്തനിലയിൽ ഗവണ്മെൻറ് വേണ്ടനടപടികളും നടത്തേണ്ടതാണ്. ഇന്നതുചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ധാരാളം ഭൂമികളും ഇപ്പോൾ വെറുതെ കിടപ്പുണ്ട്. കുറെ ഭൂമികൾ പതിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇതെല്ലാം കൃഷിചെയ്യാതെ കിടക്കുകയാണ്. അങ്ങിനെയുള്ള ഭൂമികളും നാലഞ്ചുകൊല്ലങ്ങൾക്കകം കൃഷിചെയ്യാതിരുന്നാൽ തിരിച്ചെടുക്കുന്നതാണെന്നു് ഒരു വ്യവസ്ഥ ഗവണ്മെൻറു ചെയ്യണം. പതിച്ചുകൊടുത്ത ഭൂമികളിൽ കൃഷിചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടതിനു ശേഷം മാത്രമേ മേലാൽ ഭൂമികൾ പതിച്ചുകൊടുക്കാവൂ. പള്ളിവാസലിലെ എലക്ട്രിസിറ്റികൊണ്ടു് ലിഫ്റ്റ് ഇറിഗേഷൻ മുഖേന കുറ്റൽ സ്ഥലത്തു് കൃഷിചെയ്യാൻ സാധിക്കും. അങ്ങിനെ സൗകര്യപ്പെടുത്തുന്ന ഭൂമികൾ പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ല. എന്നാൽ അത്തരം സ്ഥലങ്ങൾ ലേലം ചെയ്യുകയല്ല വേണ്ടതു്. ഭൂമി ഇല്ലാത്ത ആളുകൾക്കു് തുച്ഛമായ തറവില ചുമത്തി പതിച്ചു കൊടുക്കണം. പുതുവൽ സ്ഥലങ്ങൾ ലേലം ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഗവണ്മെൻറിനു് കുറെ പണം കിട്ടുമായിരിക്കാം. എന്നാൽ വസ്തു ലേലത്തിൽ വാങ്ങുന്നവർ പണക്കാരും ജന്മികളും ആയിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു രാജ്യത്തിനു് യാതൊരു പ്രയോജനവുമുണ്ടാകുന്നതല്ല. ഈ സംഗതി മന്ത്രാംകണ്ടം ലേലംകൊണ്ടു് അറിയാവുന്നതാണ്. ഇറിഗേഷൻ സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചാണെങ്കിൽ തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലും വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലും ഉള്ള സൗകര്യങ്ങൾ രണ്ടു തരത്തിലാണു കാണപ്പെടുന്നതു. തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ മഴവെള്ളം കെട്ടിനിറുത്തി അതിൽനിന്നും കൃഷിക്കു വെള്ളംഎടുക്കുന്നു. എന്നാൽ വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ അതു ചെയ്കയില്ല. അവിടെയുള്ള കൃഷി ഭൂമികൾക്കു് ഹൈലെവലുകളിലുള്ള കുളങ്ങളിൽ നിന്നും മറ്റും കൃഷിക്കു് വെള്ളം ഉപയോഗിക്കാനേ സാദ്ധ്യമാകുകയുള്ളൂ.

പുതുവൽ ഭൂമികൾ പതിച്ചുകൊടുക്കരുതെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു എങ്കിലും റിസർവിനോടു വളരെ അടുത്തു അതിന്റെ ബൗണ്ടറിയോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ കൃഷിക്കുപയുക്തമെന്നു കാണുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ കുറെശ്ശകുറെശ്ശയായി പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. അൻപതും നൂറും നൂറൻപതും ഏക്കർവീതമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ ചില്ലറയായി പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദുഷ്യമില്ല. അതു ഞാൻ മുൻപറഞ്ഞതുപോലെ തുച്ഛമായ തറവില ചുമത്തി കൃഷിക്കാരായ സാധുക്കൾക്കു പതിച്ചുകൊടുക്കണം. അതുതന്നെ പത്തുകൊല്ലംകൊണ്ടോ പതിനഞ്ചുകൊല്ലം കൊണ്ടോ ഈടാക്കിയാൽ മതിയെന്നുവയ്ക്കണം. സാധുക്കൾക്കുവേണം

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Mr. K. P. Kochukora Tharakan.]

അതു പതിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ. ഇന്നു കൃഷിക്കാരെ എല്ലാ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകാരും ഉപദ്രവിക്കുന്നതായിട്ടാണു് കണ്ടുവരുന്നതു്. റവന്യൂഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകാർ, എക്സൈസ്കാർ എന്നിവരെല്ലാം കർഷകരെ തങ്ങളാൽ കഴിയും വിധം ഉപദ്രവിക്കുകതന്നെയാണു ചെയ്യുന്നതു് എന്നു പറയാതെ തരമില്ല.

മെഡിക്കൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽ നിന്നുപോലും വേണ്ട വിധത്തിൽ അവരെ സഹായിക്കുന്നില്ല. മന്നാംകണ്ടം മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ പതിച്ചു കൊടുത്ത ഭൂമികളിൽ കൃഷിചെയ്യുവാൻ താമസിക്കുന്നവർക്കു് മലേറിയാരോഗം പിടിപെട്ടു് അടുത്തകാലത്തു് അനവധിപേർ മരിക്കുകയുണ്ടായി. ഏകദേശം പത്തു നാനൂറുപേർ വഴിയിൽ കിടന്നു മരിച്ചുപോയതായിട്ടുപോലും അറിയുന്നുണ്ടു്. എന്നിട്ടു് അവർക്കു് ആവശ്യമുള്ള കായികമായിപോലും മെഡിക്കൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിൽനിന്നു നൽകുകയുണ്ടായില്ല. ഞാൻ പറയുന്നതു് എല്ലാ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകാരും കൂടി ഒത്തൊരുമിച്ചു് ശ്രമിച്ചു് കർഷകൻറെ അവശതകളെ ഇല്ലായ്മചെയ്യണമെന്നാണു്. ശമ്പളം വാങ്ങിക്കുന്ന ഓരോ ഉദ്യോഗസ്ഥനും അയാൾക്കു ശമ്പളം കൊടുക്കുന്നതു് ഈ കർഷകൻ ആണെന്നുള്ള ഓർമ്മ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ശമ്പളം വാങ്ങുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥനും യാത്രച്ചിലവും പടിയും വാങ്ങുന്ന ഞാനുൾപ്പെട്ട അനുദ്യോഗസ്ഥനും ഈ ബോദ്ധ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതില്ലാതെ വന്നാൽ അധികനാൾ ഇവകൾ വാങ്ങാൻ സാധിക്കാതെ വന്നേക്കും. ഇങ്ങനെ ഓരോ അനുദ്യോഗസ്ഥനും ഓരോ ഉദ്യോഗസ്ഥനും ഓരോ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകാരും ഈ വിഷയത്തിൽ കഴിയുന്നതു സഹായങ്ങൾചെയ്തു കർഷകരെ ഉദ്ധരിക്കണമെന്ന പ്രമേയത്തിൻറെ അവതാരകൻ പറഞ്ഞതുപോലെ, ഒരു പഞ്ചവൽസരപദ്ധതിയോ മറെറാ ഏർപ്പെടുത്തി തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു ആവശ്യമുള്ള ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഇവിടെതന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യണം എന്നും അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ഞാൻ വിരമിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

MR. KANNANTHODATH JANARDANAN NAIR: Sir, I am in full agreement with the sentiments expressed by the mover and the honourable speakers who spoke before me. The food problem is vitally important to us as it is to everybody else. These are days of self-sufficiency and before we attempt to make ourselves self-sufficient in other walks and order of life, we must make ourselves self-sufficient in the matter of the food problem. I do not mean to go into the statistics of production, distribution, import and export of our food products, because the honourable members who have already spoken have gone into them

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

in detail. I need only mention here that one-third of the rice and paddy required for our consumption here is imported from foreign countries, such as, Burma, Indo-China, Siam and other places. When the War broke out the prices of food stuff rose up and the Government had to step in in order to keep down the price-level. Now the Government of Burma have imposed a duty on rice and paddy exported from that country and as the importing country we have to bear that burden too. If unfortunately the war spreads to the east too, the import from Burma and Indo-China is likely to be stopped. The result is that one in every three of us will have to starve. So the most important problem before us is the cultivation of paddy sufficient for our consumption. I suggest two methods; one is the intensive cultivation and the other extensive cultivation. In the paddy lands in Nanjinad, Kuttanad and some other places, thousands of acres are lying barren year after year, in some places for want of water, in some places because water could not be baled out and in some others for other reasons of which reference was made to by my friend Mr. Narayana Kurup. Most of these lands are single crop lands. So the first question that we will have to attempt is to convert these lands into double or treble crop lands. Here the question of irrigation comes in. When I take up this question, I find that large sums of money are allotted for irrigation every year; but most of the money is not spent. It may be due to the inefficiency of, the callous indifference of the Revenue Department to evict person who has encroached on irrigation canals or because people concerned are not prepared to pay half contribution or cess to Government as is stipulated by the Irrigation Act or because the Government could not co-ordinate the efforts of various departments. In some cases it is also sometimes due to delay in land acquisition proceedings. It is by the co-ordination of the Agricultural, the Public Works, the Electrical and other departments that a problem of this kind is almost solved in Italy. So I do not find any reason why we too cannot solve the problem like that. Only after that we can attend to intensive cultivation by scientific methods. There also we encounter lots of difficulties. In our enthusiasm to become self-sufficient economically, in our enthusiasm to secure independence in the matter of credit, we have formulated legislation to encourage partition of properties, say, one for Eazhavas, one for Nayars, etc. In this manner we have fragmented land to such an extent that every holding is rendered uneconomic. The result is that these lands are not being cultivated or the cultivator is satisfied with what ever he gets from them. It is of the utmost importance that the Government should interfere in this matter and set right this fragmentation question before we attempt to take up the question of intensive cultivation, for intensive cultivation can be attempted successfully only on a collective basis, the possibility of which is impeded by the present order of things.

Another matter of importance to the agriculturists is the deterioration in quality and quantity of the live-stock. A census was taken of the live-stock of the agriculturists here and if we can compare that with the figures available for other parts, we will see that the

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Mr. Kannanthodath Janardanan Nair.]

live-stock here is inferior both in quality and quantity. I need not mention to the House the importance of live-stock to the agriculturist in the matter of manure and other uses, to which they can be put in the matter of cultivating land.

I heard my friends Messrs. M. R. Narayana Pillai, Narayana Kurup and Kochukora Tharakan mentioning that paddy lands have been converted into garden lands, expecting more yield thereby. To me it appears that the real position is that the paddy fields on the valleys were silted up by erosion of lands and as paddy could not be cultivated thereafter, tapioca or some other produce was cultivated. Sir, in Ceylon and in America they have legislation to tackle this erosion problem. To me it appears that if we also formulate legislation for tackling this problem we too can avoid the conversion of wet lands into garden lands. I know that there exist several acres of paddy lands where people pay tax for wet lands and cultivate tapioca and other produce. It is simply because they cannot cultivate paddy and reap any profit from that. Either they should cultivate tapioca or other produce or they should leave the land fallow. Naturally they choose the second alternative. Are we then to find fault with the cultivator for doing so?

Then I pass on to the question of extensive cultivation. The only two places where we can extend our cultivation are the lakes and the forests. Lakes should be as far as possible registered to applicants and the cultivation of paddy encouraged. For obvious reasons forests cannot be disaforested and registered without detriment to the interests of the country and its cultivation. It has been remarked here that the Swampy Area Committee reported that three thousand and odd acres were available for cultivation within the forests of Travancore. I have myself seen one of the plots allotted by them in Vandenmettu pakuthi. Most of it is grass land over four to five thousand feet high. I do not think that a single acre of it can be cultivated with paddy and used by the people. Even if it can be cultivated, the wild animals like elephants will not allow the cultivator to reap a single grain of paddy. But I may give a suggestion in this matter. If the Forst Department can lease out lands to individuals under its control, I think, that will solve the problem, instead of registering lands. There was such a system some fifty years back when paddy was cultivated in the forests without any denudation of forests. Even now they give hundreds of acres of land under the *tongia* system of cultivation, and if this practice is extended, that will in my opinion fairly solve the problem. Our forests too will only gain by such a method of cultivation.

Recently, there has been a complaint from Kuttanad that people from outside come to that place and purhase paddy when it is time for harvest and export it. I am not convinced of the truth of this statement which I found in the papers, but if it is true, I think it is highly necessary for us to impose a prohibitive export duty on paddy

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

so exported. It is true that there was a time in our history when we exported paddy. But now those times are gone never more to return. We cannot at present produce for our people who increase twenty to twenty five per cent in every decade. So any attempt to export our paddy and rice, especially at this juncture, should be put down with a strong hand; only a tariff wall can accomplish it.

With these words I sttongly support the motion before the House and commend it for acceptance.

MR. THARIATHU KUNJITHOMMEN: സർ, നാനാമുഖങ്ങളായ നാഗരിക സംപ്രദായങ്ങളിൽ മറ്റുള്ളവരുടെ അസൂയയ്ക്കു പാത്രീഭൂതമാകത്തക്കവണ്ണം ശക്തിയായി പുരോഗമിക്കുന്ന നമ്മുടെ രാജ്യം ആഹാരം സമ്പാദിക്കുന്നകാര്യത്തിൽ ഇതരരാജ്യങ്ങളെ ആശ്രയിക്കണമെന്നു വന്നിരിക്കുന്നതു ലജ്ജാകരമെന്നു മാത്രമല്ല, യുദ്ധം നിമിത്തം പുറത്തു നിന്നും കപ്പൽമാർഗ്ഗം ആഹാരസാധനങ്ങൾ വന്നുചേരുവാനുള്ള പ്രയാസംകൊണ്ടു രാജ്യത്തിനു അത്യന്തം പരിതാപകരമായ ഒരവസ്ഥയെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതും ആയിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന് ആവശ്യമുള്ള ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഈ രാജ്യത്തുനിന്നും വിളയിച്ചെടുക്കണമെന്ന് വളരെക്കാലമായി അടിക്കടി ഞങ്ങൾ ഇവിടെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. റിസർവുസ്ഥലങ്ങൾ കൂടുതലായി പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും അങ്ങിനെ കൂടുതൽ സ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിക്കുപയോഗയോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കണമെന്നും ഞങ്ങൾ ഇവിടെ പറയാറുണ്ട്. അപ്പോഴെല്ലാം അതു മഴയ്ക്കു ബാധകമായിത്തീരുമെന്നു പറഞ്ഞ് ഗവണ്മെൻറ് ആ നിർദ്ദേശങ്ങളെ ഗൗനിക്കാതിരിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഒടുവിൽ മന്നാംകണ്ടം മുതലായ ഏതാനും റിസർവുസ്ഥലങ്ങൾ പതിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവിടെ പുളിലിങ്ങാർ, വാഴപ്പള്ളി, മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൃഷി നടക്കുന്നുണ്ട്. ഇനിയും കൂടുതൽ സ്ഥലങ്ങൾ പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരനാണു ഞാൻ. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി എന്താണെന്നു നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചു നോക്കണം. വിസ്തീർണ്ണത്തിൽ നമുക്ക് ഇൻഡ്യയിലെ മറ്റുരാജ്യങ്ങൾ താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ പതിനാൻമതാമത്തെ സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. ജനസംഖ്യയിലും മുതലെടുപ്പിലും നമുക്ക് മൂന്നാമത്തെ സ്ഥാനമുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രധാന ആഹാരസാധനം നെല്ലാണ്. നെൽക്കൃഷിക്കിവിടെ എത്രമാത്രം സ്ഥലമുണ്ട്? ശരാശരി ആളൊന്നുക്ക് പന്ത്രണ്ടു സെൻറ് വെറ്റ്‌ലാൻഡും മുപ്പത്തിമൂന്നുസെൻറ് ഡ്രൈലാൻഡുമാണ് നമുക്കുള്ളതു്. ആളൊന്നുക്കു നെൽക്കൃഷിക്കു പന്ത്രണ്ടു സെൻറുമാത്രമുള്ളപ്പോൾ അ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

തിൽനിന്നു ആണ്ടേക്ക് ഒരാളിനാവശ്യമുള്ള നെല്ല് വിളയിച്ചെടുക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു ആരേയും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കേണ്ടകാര്യമില്ല.

ആയതുകൊണ്ട് കൃഷിസ്ഥലങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഈ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു റിസർവിനകത്തുള്ള സ്വാംപിഏരിയ പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു വളരെനാളായി ഞങ്ങൾ പറയുന്നതു്. ഇപ്പോൾ അനവധിസ്ഥലങ്ങൾ കൃഷിചെയ്യാതെ കിടപ്പുണ്ട്. ചില പ്രത്യേകപരിതഃസ്ഥിതികൾ വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഗവണ്മെൻറിനു ചില ന്യായങ്ങൾ പറയാനുണ്ടെങ്കിലും റിസർവുഭൂമികൾ കുറച്ചുകുറച്ചായി പതിച്ചുകൊടുത്തു കൃഷിചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതു ഇന്നത്തെ നിലക്കും രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. മേലാൽ സ്ഥലം പതിച്ചു കൊടുക്കുമ്പോൾ ലേലം ചെയ്യിക്കുന്ന പതിവു നിറുത്തി അയ്യഞ്ചേക്കർവീതം ഓരോരുത്തർക്കും കൊടുക്കണം. പതിനായിരവും ഇരുപതിനായിരവും ഏക്കർ വീതം പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനമില്ല. സ്വാംപിഏരിയാകൾ പതിച്ചു കൊടുക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ മുറവിളിക്കൂട്ടിയപ്പോൾ ഫാറസ്റ്റ് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകാർ പറയുന്നതു അങ്ങിനെ ഒരു സ്ഥലമേ ഇല്ലെന്നാണു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു ഞാൻ ഒരു റസല്യൂഷൻ കൊണ്ടുവന്നു. ഞങ്ങൾ തറവിലകൊടുക്കാം, കരംകൊടുക്കാം, മൂന്നുകൊല്ലത്തിനകം കൃഷിചെയ്യുകയും ചെയ്യാം, അങ്ങിനെ സമ്മതിക്കുന്നവർക്ക് ഭൂമികൾ പതിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു ഒരു വലിയ ഭൂരിപക്ഷത്തോടുകൂടി ആ പ്രമേയം പാസായി. അതിനുശേഷം ഇതിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യുവാൻ ഒരു കമ്മിറ്റിയെ ഏർപ്പെടുത്തി. ഫാറസ്റ്റ് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകാക്ക് അതു തീരെ തൃപ്തിയായിരുന്നില്ല. ഡി. എഫ്. ഒ. യുടെ നേതൃത്വത്തിലാണു കമ്മിറ്റി രൂപീകരിച്ചതു്. അവക്ക് ഇഷ്ടമുള്ളതുപോലെ അന്വേഷണം നടത്തി, ഇഷ്ടമുള്ള വിധത്തിൽ ഒരു ലിസ്റ്റും തയാറാക്കി. തുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഒരു ഇരുമ്പു ചട്ടക്കൂട്ടിനകത്തിട്ടാണു് അന്വേഷണം നടത്തിച്ചതു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു സമഗ്രമായും വിപുലമായും ഒരു അന്വേഷണം നടത്തി കണക്കെടുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ പ്രയോജനകരമായ പല വിവരങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുവാനും കാര്യക്ഷമമായ രീതിയിൽ ഈ കമ്മിറ്റിയെ ഏർപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം അനുഭവിക്കുവാനും കഴിയുമായിരുന്നു. മൂവാറ്റുപുഴ—തേവരുകളും റോഡിൻറെയും പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന റോഡിൻറേയും ഇടയ്ക്കു കിടക്കുന്ന മുന്നൂറ്റമ്പതു എന്ന സ്ഥലം ലേലം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നപക്ഷം നല്ല ഒരു

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ളുക കിട്ടും എന്നാൽ അതു ചെയ്യണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നില്ല. അഞ്ചേക്കറായി മുന്നു കൊല്ലത്തിനകം കൃഷിചെയ്യണമെന്നു് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തുകൊണ്ടു് പതിച്ചുകൊടുത്താൽ മതി. ചിലപ്പോൾ പത്തും ഇരുപതും ഏക്കർ ഒന്നിച്ചു പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും കുറവില്ല. എന്തെന്നാൽ തീരെ ദാരിദ്ര്യമുള്ളവർക്കു് മാത്രംപതിച്ചു കൊടുത്താൽ മലേറിയായോടും മറ്റും പോരാടുവാൻ അവർക്കു ശക്തിയുണ്ടാകുകയില്ല. ഭൂമി ഇല്ലാത്തവർക്കു് ഭൂമി പതിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടതാണു്. നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ ദരിദ്രന്മാർക്കുമാത്രം പതിച്ചുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഒരു തരക്കേടുമില്ല. എന്നാൽ മലമ്പ്രദേശങ്ങളിൽ കുറെ നിലയുള്ളവർക്കും ധനസംബന്ധമായ ശക്തിയുള്ളവർക്കും കൂടി പതിച്ചുകൊടുക്കണം. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അവിടെയുള്ള ദരിദ്രന്മാർക്കുംകൂടി അതു് സഹായമായിരിക്കും.

അഞ്ചുകൊല്ലംകൊണ്ടു് ഇതു സാധിച്ചാൽ മതി. ഇതിലേക്കു അത്യാവശ്യമുള്ള പണച്ചെലവുകളിൽ കഴിവനുസരിച്ചു് പകുതികളിൽ നിന്നും പിരിക്കുകയും പോരാതെ വരുന്നതു് രാജ്യത്തെ പൊതുഭണ്ഡാഗാരത്തിൽനിന്നും കൊടുക്കുകയും വേണം. അങ്ങനെ കൊടുക്കുന്ന പണം പത്തോ ഇരുപതോ കൊല്ലംകൊണ്ടു തിരിയെ അടയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം വ്യവസ്ഥയും ചെയ്യണം. ഗവണ്മെൻറു് ഇതിലേക്കായി ചെലവാക്കുന്ന പണത്തിൽ ഒരു കാശുപോലും നഷ്ടപ്പെടുകയില്ല. ക്രമാതെ കൃഷി ഒരു മാന്യതൊഴിലാക്കി വയ്ക്കണം. മി കൊച്ചുകോരത്തരകൻ പറഞ്ഞതുപോലെ കൃഷിയെ ഒരു മാന്യമായ തൊഴിലായി ഇപ്പോൾ ആരും കരുതാറില്ല. ഇപ്പോൾ എത്ര കഷ്ടപ്പെട്ടു നടത്തുന്ന ഒരു തൊഴിലാണെങ്കിലും ശരി, ഒരു രാജ്യത്തെ യുവജനങ്ങൾ ആ തൊഴിലിൽ അഭിനിവേശം കാണിച്ചേകാലല്ലാതെ ആ രാജ്യത്തു ആ തൊഴിലിനു അഭിവൃദ്ധി വരുകയില്ല. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കൈക്കുലി, അവരുടെ അഴിമതികൾ, അവരെക്കൊണ്ടുള്ള മറുപദ്രവങ്ങൾ ഇതെല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നതു് കർഷകക്കാണ്. ഇവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അതറിയുന്നില്ല. കൃഷിയിൽ ജന്മവാസനയോടു കൂടിയവരും യഥാർത്ഥ കർഷകന്റെ സന്താനങ്ങളുമായ ആളുകൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി വരണം. രാജ്യത്തിലെ എല്ലാ താല്പര്യങ്ങളേയും പ്രതിനിധീകരിക്കത്തക്കവണ്ണം അതാതു വാസനയുള്ളവരെ നോക്കി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായി നിയമിക്കുന്നതിൽ എനിക്കു വിരോധമില്ല. എന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും കർഷകതാല്പര്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നവരായിരിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ ഇന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു നാട്ടിൻപുറത്തെ കർഷകരോടുള്ള കുതിരകയറ്റം കുറയുകയുള്ളൂ.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ഇന്ന ഒരു പ്യൂണിനെ കണ്ടാൽപോലും "യജമാനനേ" എന്ന പറഞ്ഞു തൊഴുന്ന ഒരു രീതിയാണ കർഷകനുള്ളത്. അഭിമാനകരമായ ഒരു തൊഴിലായി കൃഷിയെ കരുതേണ്ടതാണ്. ജനപ്രതിനിധികളായ ഞങ്ങൾ ഇതിനെപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ ഗവണ്മെൻറ അതിനെ അവഗണിക്കുന്നതായിട്ടാണ കാണുന്നത്. അപൂർവം ചിലപ്പോൾ അതിനെ ആദരിക്കാറില്ലെന്നില്ല. പക്ഷെ അങ്ങിനെ ആദരിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സംഖ്യ വളരെ കുറവാണ്. കർഷകരുടെ സ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റി നല്ലവണ്ണം അറിയാൻ കഴിയാത്ത ആളുകൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദുഷ്യങ്ങളാണിതെല്ലാം. അതുകൊണ്ടാണ ഒരു കർഷകൻ, അവന് പത്തോ ആയിരമോ കരം തീരുവ ഉണ്ടായിരുന്നാലും ശരി അവഗണിക്കപ്പെട്ട് അവന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തെ വ്രണപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ഓരോരുത്തർക്കും ആഹാരം കൊടുക്കുന്നതു കർഷകനാണ്. അവന്റെ വരവു കൊണ്ടാണ് ഇവിടത്തെ രാജ്യഭരണചക്രം തന്നെ തിരിയുന്നത്. ആദായനികുതി, കയറുമതിത്തീരുവ മുതലായ ഇനങ്ങളിൽ നിന്നും ഗവണ്മെൻറിനുള്ള വരവ് എത്രയോ ഉച്ചമാണ്; നേരേ മറിച്ച് വമ്പിച്ച ഒരു തുകയാണ് ഭൂനികുതിയിൽനിന്നും കിട്ടുന്നത്. ക്രടാതെ രജിസ്റ്റർ ഫീസ്, മുദ്രവില, പത്രങ്ങൾക്കുള്ള ഫീസ് എന്നിങ്ങിനെയുള്ള വരവുകളുണ്ടാക്കുന്നതും കർഷകനാണ്. അവനെ അവഗണിച്ചാൽ അവൻ അധഃപതിക്കുകയും ഈ രാജ്യത്തിന് സാമ്പത്തികപുരോഗതി ലഭിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ള കാര്യം മനസ്സിലാക്കി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പെരുമാറേണ്ടതാണ. ദിവാൻജി അവർകൾ ജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തെ വളരെ കാംക്ഷിക്കുന്ന ഒരാളാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇംഗിതം ഫലവത്താക്കിത്തീർക്കേണ്ടതു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ്. വെളിച്ചം പ്രതിഫലിച്ചുവേണം പുറത്തു വരാൻ. അതിനു ഗ്ലാസ നന്നായിരുന്നേ ഒക്കുകയുള്ളൂ. നേരേ മറിച്ച് കരിപിടിച്ച ഗ്ലാസാണ് വയ്ക്കുന്നതെങ്കിൽ ശരിയായ രൂപത്തിൽ വെളിച്ചം പുറത്തു പ്രകാശിക്കുകയില്ല.

MR. T. C. KESAVA PILLAI : ഇപ്രകാരം ജനങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്ന ഒന്നോ രണ്ടോ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പേരുകൾ പറയാമോ ?

MR. THARIATHU KUNJITHOMMEN : ഒന്നോ രണ്ടല്ല, പത്തുനൂറാളുകളുടെ പേരുകൾ എനിക്കു പറയാൻ കഴിയും.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. T. C. KESAVA PILLAI : തിരുവിതാംകൂറിൽ നെൽക്കൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തണമെന്ന് ഉപദേശിക്കുകയും അതിനു തന്നാൽ കഴിയുന്നതു പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്ന ചീഫ് സെക്രട്ടറി അവർകൾ ഇതുപോലെയുള്ള ഒരുദ്യോഗസ്ഥനാണോ ?

MR. THARIATHU KUNJITHOMMEN : ചീഫ് സെക്രട്ടറി അവർകൾ ഒരു കർഷക കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു് കർഷകരുടെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ എപ്പോഴും ആകാംക്ഷയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനാണു്. എന്നാൽ വേറെ പല ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും മറുതരത്തിലുണ്ടു്.

MR. T. C. KESAVA PILLAI : അതിൽ ഒന്നുരണ്ടുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പേരു പറയാമോ ?

MR. THARIATHU KUNJITHOMMEN : പല പേരുകളും പറയാം. പക്ഷെ അതു മര്യാദയാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. കണ്ണിനുടത്തിരിക്കുന്ന മുഖം കാണുകയില്ല. എന്നാൽ ഒരു കണ്ണാടി എടുത്തു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ കാണാം. അതുപോലെയാണു് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കാര്യവും. ഏതെങ്കിലുമൊരുദ്യോഗസ്ഥനെപ്പറ്റി ജനങ്ങൾക്കു പരാതിയുണ്ടെങ്കിൽ അയാളെ അവിടെ നിന്നും സ്ഥലം മാറുക, വീണ്ടും പരാതിയുണ്ടാക്കുക, ഇങ്ങിനെ ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ എവിടെയെല്ലാമിരിക്കുന്നുവോ അവിടെ നിന്നെല്ലാം പരാതിയാണു വരുന്നതെങ്കിൽ പിന്നെ അയാളെ ഉദ്യോഗത്തിൽവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്തിനാണു ? ഈ രൂപത്തിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അഴിമതികളെ കുറയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു സംരംഭവും ഗവണ്മെൻറു തുടങ്ങേണ്ടതാണു്. ഈ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി ഞാൻ പ്രമേയത്തെ ബലമായി പിൻതാങ്ങുന്നു.

(At this stage the President left the chair and the Deputy President occupied it.)

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN : സർ, ഞാനും ഈ പ്രമേയത്തെ ബലമായി പിൻതാങ്ങുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള ഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളേയും ഇന്നു ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന വിഷമം ആഹാരകാര്യത്തിലുള്ള വിഷമമാണു്. ഇവിടെ പലരും പറയുകയുണ്ടായി, നിലം മുഴുവനും നികത്തി തെങ്ങുവച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു നെൽക്കൃഷി കുറഞ്ഞുവരുന്നതെന്നു്. എന്നാൽ അതു ഒരു വശംമാത്രമാണു്. ഇവിടത്തെ ജനസംഖ്യ സീമാതീതമായി വർദ്ധിക്കുന്നു. ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധന കുറയ്ക്കാത്തപക്ഷം പത്തു കൊല്ലംകൂടി കഴിയുമ്പോൾ ഒരുകോടി ആളുകൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കും. അവർക്കൊക്കെ ആഹാരം കൊടുക്കുവാൻ ഈ രാജ്യത്തെക്കൊണ്ടു വഴങ്ങിനെ സാധിക്കും. ജപ്പാൻ, സ്പെയിൻ, ഈജിപ്റ്റ്, ഇറാലി മുതലായ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Mr. A. K. Kumaran Vaidyan.]

സ്ഥലങ്ങളിലെ കണക്കുകൾ ഉദ്ധരിച്ചതുകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ഇരുപത് കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒൻപതൊ പത്തോ ലക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിവന്ന ആഹാരസാധനമാണ് ഇന്നു അറുപതു ലക്ഷം ജനങ്ങൾക്കു ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്നത്. ഇനിയും പത്തുപ്രാവശ്യത്തെ സെൻസസ്സുകൂടി കഴിയുമ്പോൾ ഒരു കോടി അറുപതുലക്ഷമാകും അതുയും ജനങ്ങൾക്ക് അതിനനുസരണമായി കൂടുതൽ നെല്ലു ഉപയോഗിക്കേണ്ടതായും വരും. അതുകൊണ്ട് ഒരു ജനനനിയന്ത്രണബില്ലാണ് ഇനി ഗവണ്മെൻറ് ആദ്യമായി കൊണ്ടുവരേണ്ടതു. ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ ജനസംഖ്യയുടെ വർദ്ധനവിനെ തടഞ്ഞെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇവിടത്തെ ആഹാരദൗർലഭ്യത്തിനു പരിഹാരമുണ്ടാകുകയുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ ഓരോരുത്തക്കും വേണ്ടുന്നനെല്ല് ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കണം.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : കൃഷിയുടെ വിളവു് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനെക്കാൾ സന്താനനിയന്ത്രണം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതു നല്ലതാണെന്നാണോ മെമ്പർ പറയുന്നതു് ?

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN : രണ്ടും ഒരുമിച്ചു നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഒന്നുകിൽ കൃഷി വർദ്ധിപ്പിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ സന്താനിയന്ത്രണം നടപ്പിലാക്കുക ഇതിലൊന്നു നിശ്ചയമായും വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തരും അവരവരുടെ അനുഭവത്തിൽ നിന്നുമാരോ അഭിപ്രായങ്ങൾ ശ്രുപവൽക്കരിയ്ക്കയാണു ചെയ്യുന്നതു. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ജനവർദ്ധനവാണു ആഹാരദൗർലഭ്യമുണ്ടാക്കിത്തീർത്തതു്. അതുകൊണ്ടു് അതിനെയാണു ആദ്യമായി തടയേണ്ടതു.

MR. M. R. NARAYANA PILLAI : ഇപ്പോഴുള്ള ആളുകൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള ആഹാരത്തിനു എന്തു ചെയ്യും ?

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN : പൊതുജനങ്ങളും ഗവണ്മെൻറുംകൂടി അതിനുവേണ്ട പരിഹാരം കണ്ടുപിടിച്ചു് പ്രവർത്തിക്കണം.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള ജനസംഖ്യ സ്വയമേവ വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനു പുറമേ തിരുവിതാംകൂറിനു പുറത്തുള്ളവർ ഇവിടെ വന്നു കുടിയേറി പാർക്കുന്നതുകൊണ്ടും ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം മെംബറിനു അറിയാമോ ?

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN : കുടിയേറിപ്പാർക്കുന്നതുകൊണ്ടും ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു്. കുന്നത്തുനാട്ടുതാലൂക്കിലെ കൃഷിചെയ്യാവുന്ന പല സ്ഥലങ്ങളും ജലസേചന പദ്ധതിമൂലം കൃഷിചെയ്വാനായി

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുകയാണല്ലോ. അതിലേയ്ക്ക് നാമെല്ലാപേരും ഗവണ്മെന്റിനോട് നന്ദിയുള്ളവരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ പറവൂർ താലൂക്കിൽ കൃഷിനന്നാക്കുന്നതിന് ദൈവത്തിന്റെ അനുകൂല്യംതന്നെ വേണം. മഴപെയ്തില്ലെങ്കിൽ നെല്ല് ഉണ്ടാകുകയില്ല. അതിനു സർവ്വശക്തനായ ദൈവംതന്നെ അനുഗ്രഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ ഒന്നും പറയാത്തത്. ഒരു വെള്ളം കയറുന്നതു തടുക്കുവാൻ വിഷമമാണ്; അതിനു എന്തെങ്കിലും പരിഹാരംകാണണമെന്നതു നല്ലതുതന്നെ.

കരിമ്പുകൃഷി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ ചിലർ പറയുകയുണ്ടായല്ലോ. കരിമ്പുകൃഷി പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതു വളരെ അത്യാവശ്യംതന്നെയാണ്. അതുപോലെ മുതിര മുതലായധാന്യങ്ങളും അന്യനാടുകളിൽനിന്നും ഇവിടെ ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആവക ധാന്യങ്ങളും ഇവിടത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കും. അതുകൊണ്ട് ഗവണ്മെന്റും ജനങ്ങളുംകൂടി ഒത്തൊരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലാതെ നിയമസമിതികളിൽ വച്ചോ ഉയർന്ന പീഠങ്ങളിൽ കയറിനിന്നോ പ്രസംഗിച്ചതുകൊണ്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. ജനക്ഷേമൈകതൽപ്പരനായ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും, ഇന്നത്തെ ദിവാൻജി അവർകളും, ഇന്നത്തെ ചീഫ് സെക്രട്ടറി അവർകളും ഭരിക്കുന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു പ്രമേയം ഇവിടെ കൊണ്ടുവരേണ്ട ആവശ്യംതന്നെ ഇല്ല. കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അക്രമങ്ങളെപ്പറ്റി ഇവിടെ ചിലർ പറയുകയുണ്ടായല്ലോ. വടക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ നിലങ്ങളിൽ നിന്നു മത്സ്യം പിടിക്കുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് അതിനെ തടയേണ്ടതാണെന്നു കാണിച്ചുകൊണ്ട് കർശനമായ ഒരു ആർഡർ ഗവണ്മെന്റു പുറപ്പെടുവിക്കയുണ്ടായി. ആർഡർ അയച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ ഇരുപത്തിനാലു ദിവസമായെങ്കിലും ഇതുവരെ ആരും ഒന്നും ചെയ്യുകണ്ടില്ല. ഈ കഴിഞ്ഞ ഞായറാഴ്ച എട്ടുമണിവരെ കേട്ട് വിടുവിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണ് ?

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : ആരും ചെയ്തില്ലെന്നാണു മെംബർ പറയുന്നതു്.

MR. A. K KUMARAN VAIDYAN : ഫിഷറിസൂപ്രണ്ടും ഫിഷറി ഇൻസ്പെക്ടറുമാരുമാണ്. അതിനു വേറൊരു കാരണംകൂടി അവർ പറയുന്നുണ്ട്. "മത്സ്യംപിടിക്കുന്നതിന്റെ ആവശ്യം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം"—എന്നു അവരുടെ ഉത്തരവിൽ പറയുന്നുണ്ട് എന്നാണു അതു വേണമെങ്കിൽ പറയുണ്ടു മാ

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Mr. A. K. Kumaran Vaidyan.]

സവും മത്സ്യംപിടിക്കാം. ഇതിനെപ്പറ്റി മെമ്പർ ബയോളജിസ്റ്റ് പരാതിക്കാരനോട് പറഞ്ഞതു് ഈ ഉത്തരവു് നടപ്പിൽ വരുത്താതെ എതു മാസ്സമെങ്കിലും വച്ചതാമസിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഗവണ്മെൻറു കൊടുക്കുന്ന ഉത്തരവുകൾ ഉടനെ നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ ക്രൂടി ഗവണ്മെൻറു ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. പറവൂർ താലൂക്കിൽ ചേരിയപ്പിള്ളി, കണ്ടേക്കാവു് എന്നു് ഒരു തോടു തുറക്കുവാൻ വേണ്ട നടപടികൾ ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതിനെപ്പറ്റി ഒന്നും ചെയ്യുകാണുന്നില്ല. അതു് തുറന്നാൽ കൃഷിക്കു് ഉണക്കിൻറെ കൂടെ കുറവു കിട്ടുന്നതാണു്. അതിനെപറ്റി പല പരാതികളും ഞങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടും ഇതുവരേ യാതൊരുനടപടിയും ചെയ്തു തരാത്തതിൽ ഞാൻ മനസ്താപിക്കുന്നു.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : മീൻപിടിത്തത്തിൽ നിന്നും ഗവണ്മെൻറിനു കരം കിട്ടുന്നില്ലേ ?

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN : അതുയധികം കിട്ടുന്നില്ല. വല്ലതും പത്തോ നൂറോ രൂപാ കിട്ടുമായിരിക്കാം. ആ സമയത്തു് കൃഷിക്കാർക്കു് ആയിരക്കണക്കിനു് രൂപാ നഷ്ടം വരുന്നുമുണ്ടു്.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN : അതുകൊണ്ടു് ആ സ്ഥലത്തിൻറെ നികുതി കുറയ്ക്കുന്നുണ്ടോ ?

MR. A. K. KUMARAN VAIDYAN : ഇല്ല. കീഴ്സിൽബന്ധികളിൽ നിന്നും പൊതുജനങ്ങൾക്കു് ഇപ്രകാരമുള്ള ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതെ രക്ഷിക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും ചേരിയപ്പിള്ളി-കണ്ടേക്കാവു് തോടു ഉടൻ തുറന്നു് പറവൂർ താലൂക്കിലെ പൊക്കാളിക്കൃഷിയെ രക്ഷിക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടും ഞാൻ ഈ പ്രമേയത്തെ ശക്തിയായി അനുകൂലിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

MR. K. R. NARAYANA AIYAR (*Director of Agriculture.*) : Sir, the resolution that has been moved by the honourable member Mr. K. Dominic Joseph confines itself to the necessity for formulating a definite scheme for producing paddy in the State, within a definite period, sufficient to meet the needs of the country. The debate on this resolution has covered a very wide ground.

It is not possible to deal with the various matters that have been brought out during the course of the discussion. But I shall proceed straightaway with what is sought to be achieved by the resolution. The resolution says that a definite scheme for producing paddy sufficient to meet the needs of the State should be formulated.

Before I state what has actually been done by the Government or what is proposed to be done by them in regard to the realisation of this objective, I think it is necessary to explain certain fundamental facts

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

and figures with a view to clarify the position. The total area of Travancore is about forty eight lakhs of acres of which forests occupy about fifteen lakhs. Of the remaining thirty three lakhs of acres twenty five lakhs have already been brought under cultivation. There remains only about eight lakhs of which nearly fifty per cent. are occupied by canals, backwaters and roads. The remaining area is less than four lakhs of acres and much of this land is so poor in quality and is so situated that by the operation of the Law of Diminishing Returns it may not respond to the application of labour and capital as liberally as the lands already brought under the plough. During the course of the debate it was stated that both extensive and intensive means of cultivation should be resorted to. From what has been stated above it would be clear to the honourable members of the House that the possibility of extending the area under cultivation is extremely limited. The statement of some of the members that large acres of swampy areas are available within the forests which could be disafforested and brought under cultivation is not quite correct. As was admitted by the mover of the resolution himself, we have not got very large areas within the forests which are fit for intensive cultivation. These areas lie within the recesses of the interior forests and cannot possibly be made suitable for cultivation of paddy. In this connection it is also very necessary, Sir, to impress upon the honourable members of this House that any scheme of indiscriminate disafforestation is likely to affect adversely the system of agriculture in the country. Forests exert a very great influence on the rainfall and it is very necessary for the rain that falls on the ground, to soak into the ground so that we may get underground springs which are essentail to successful agriculture in the plains. If indiscriminate disafforestation is resorted to, erosion will take place. The rain that falls on the ground will soon run away as storm water and the result will be that the low lying regions will be flooded, so that the importance of forest in relation to agriculture, I think, has to be very carefully envisaged.

The other aspect is intensive cultivation. From the statistics which have been collected, it will be seen that the total area under paddy cultivation is 6,56,890 acres at present and out of these the annual production is estimated to be about eighty eight lakhs cwts. Our annual import is roughly estimated to be about seventy four lakhs of cwts of paddy in order to meet the full demand. Is it possible to meet this deficit? In a way it is possible to make up this deficit. What are the methods by which the deficit could be met? One of the methods suggested is to bring under annual cultivation the large areas of paddy lands in Kuttanad which are cultivated only once in two years.

(At this stage the President resumed the chair.)

Out of the one lakh and fifty thousand acres which are now cultivated only once in two years, it will be possible to bring at least seventy five thousand acres under cultivation once every year. Thanks to the

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[Mr. K. R. Narayana Aiyar,]

introduction of the Pallivasal Hydro Electric Scheme, dewatering has been made easy and economically practicable. In this connection I may draw the attention of the honourable members to an article published in the recent issue of the Travancore Economic Journal by Mr. M. K. Ananthasiva Aiyar, where he has dealt with the subject exhaustively. By bringing these areas under annual cultivation at least ten lakhs of cwts of paddy more could be raised.

Then there is the possiblity of lift irrigation, to which also advertance was made. The Chief Secretary, the Electrical Engineer and myself along with the honourable member Mr, Kochukora Tharakan, toured over vast areas in Kunnathunad taluk and our estimate is that at least twenty thousand acres which are now cultivated only once a year may be brought under double crop. As a matter of fact Government have considered this question very carefully and orders are being issued to the effect that a full time officer will be shortly appointed to investigate the whole position so that if these twenty thousand acres are also brought under double crop cultivation another three to four lakhs of cwts. of paddy could be produced.

MR. K. NARAYANAPERUMAL NADAR: May I know Sir, whether lift irrigation is possible in Mailadi, Azhakappapuram and other places in South Travancore?

MR. K. R. NARAYANA AIYAR: The idea of the lift irrigation in North Travancore is to lift water from the Periyar river,

MR. K. NARAYANAPERUMAL NADAR: May I know Sir. whether lift irrigation is possible in places like Mailadi, Azhkappapuram?

MR. K. R. NARAYANA AIYAR: It is all a question of the availability of water.

MR. P. SIVARAMA PILLAI (*Meenachil* cum *Thodupuzha*): May I know Sir, whether this scheme could be worked out effectively?

MR. K. R. NARAYANA AIYAR: Government are very keen in this problem and they do not see any reason why it should not succeed.

The only way out of the situation seems to be Sir, to increase the yield of paddy per acre by intensive cultivation. Now the yield is very low and it is possible by the application of scientific methods to increase the yield at least by forty per cent. The chief drawback however is the fragmentation and sub-division of our holdings ninety per cent. of which are uneconomic today. It is left to the honourable members themselves to come to an understanding either by persuasion or by the enactment of suitable legislation to see that all these lands are coalesced together and brought under scientific cultivation in accordance with a carefully worked-out plan.

MR. K. P. KOCHUKORA THARAKAN: വിതയ്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തു് വളം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതു് അവരുടെ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടാണെന്നറിയാമോ?

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

MR. K. R. NARAYANA AIYAR: Yes, to a certain extent. Government are advancing loans to agriculturists to carry on cultivation but the honourable member will himself admit that agricultural loans are not utilised for the improvement of lands.

MR. K. P. KOCHUKARA THARAKAN: അതുകൊണ്ടാണ് ക്രാപ്പുലോണായി കൃഷിചെയ്യുന്നവർക്ക് പണം കടംകൊടുക്കണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നതെന്നറിയാമോ?

MR. K. R. NARAYAHA AIYAR: For the information of the honourable member I may say that about fifteen lakhs of rupees have been issued from the Credit Bank and other institutions as agricultural loans for the improvement of the lands.

During the course of the debate many members suggested that paddy should be grown throughout the entire country. I don't think that is a right policy because in any system of scientific agriculture one fundamental fact to be borne in mind is the proper utilisation of the land that is to raise only that crop on a land for which it is best suited. And in any system of rational agriculture there should be a balance between food crops and cash crops. Objection was taken by some members that the Department was encouraging the growth of sugarcane. Sir, we are importing sugar to the tune of twenty lakhs of rupees every year. The margin of profit in the case of paddy is extremely low. We have to raise commercial crops wherever they can be grown. The same case can be said with regard to chillies. Chillies can be cultivated in South Travancore. The annual import of chillies comes to sixteen to twenty lakhs of rupees. Whether this money crop can be grown successfully without much water is a matter to be looked into. One cannot understand, why paddy alone should be grown knowing fully well that the chances of its success are few and far between. Government are very keenly alive to the whole situation. It will thus be seen that every possible step is being taken by the Government in order to augment the production of paddy within the State. In view of what has been done, and what is proposed to be done I hope the honourable member would not press his resolution.

PRESIDENT: I think it is due to the honourable member who has moved this adjournment motion to say that he has invited the attention of the Government of the country to one of the most important problems confronting us. And that is the reason and because I want that the attitude and the policy of the Government should be well understood by persons inside and outside the House that I venture to make a few observations.

In the first place, I want to assure the honourable members of this House and through them the country at large that Government will not allow any exploitation of the scarcity of paddy to take place within the State. That is a matter which has to be very distinctly stated so that there may be no undue panic or apprehension in any quarter. In the nature of things it is not possible for Government at this juncture

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[President.]

when negotiations are still taking place, to give full details of the manner in which they propose to arm themselves directly or indirectly with sufficient stocks of paddy and rice to avoid the possibility of any profiteering by any merchants. Some steps have already been taken, other steps are in active contemplation and preliminary and tentative arrangements are in course of completion by which it will be made possible for Government to provide for emergencies extending to as far as three or even six months. That is the first step namely dealing with scarcity of paddy from Burma. Although the imposition of an export duty will enhance those difficulties, such imposition need not make us despair steps are being taken independently of the imports from Burma to see to it that we do not suffer from want of the necessary stocks. I think it is necessary for this honourable House to be aware of that.

Now the main point underlying the resolution is more far-reaching. This problem can never be solved excepting simultaneously with the solution of three other problems. Firstly, paddy is a crop which yields a somewhat narrow margin of profit and yields that margin only if cultivation is personal and careful. It is not the kind of crop which you can neglect and reap big profits out of. Such careful husbanding and augmenting of resources in respect of paddy can only arise if the holding is economic. The cultivation of half an acre or one acre, or two acres even under modern conditions will not be economic. The first problem therefore is a matter both legal and social. If and to the extent to which the communities concerned bring about a change of the law so as to permit the aggregation instead of fragmentation of holdings the necessary move would have been made by these communities. But assuming that the communities do not take these steps, Government cannot afford to sit still. Government will have to introduce legislation for compulsory consolidation. Government do not propose to alter the laws of any community except with the full consent of that community. But Government certainly can introduce legislation for preventing further fragmentation and imposing consolidation. That has been done elsewhere and done with some success in the Punjab. Government will wait for a short period of time, say six months, to see if the communities concerned will themselves take the necessary steps. Otherwise Government will necessarily have to introduce a legislation tending to consolidation. That is the first thing.

The second thing that I desire to point out is this. The Director of Agriculture was perfectly correct when he said that after a most careful and anxious consideration, Government have arrived reluctantly at the conclusion that the extension of paddy cultivation is by no means likely to achieve anything like the results which will be achieved by intensive cultivation. The Raghaviah Committee made very elaborate recommendations in respect of four thousand acres. About them I am in a position to say that nearly two thousand acres are impossible to be cultivated with paddy with due respect to the Committee which toured round the State and made the recommendations. Two thousand more

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

is not going to make any difference. But two thousand acres of cultivated land in the midst of forest areas is going to make a lot of difference to those forests.

The next point which I desire to make is with special reference to South Travancore and some advertance to North Travancore. The idea must be got rid of in this country that encroachments as such on poramboke, that encroachments on forests, that encroachments on neighbour's lands, encroachments on public property are, so to say, a pass-port to property. To enter on another's property and make improvements thereon and thus to improve the owner out of existence seems to be regarded with tolerance if not with favour. Whatever courts have done, whatever legislation might have been passed, the circumstances of this day demand that exactly the opposite policy should be pursued. The more a man has encroached, the longer a man has enjoyed the encroachment, the less is he entitled to be continued in charge of the land. Furthermore a large number of people have encroached upon land and kept it uncultivated. It is impossible to tolerate that any longer. Steps will have to be taken by Government to see that this idea of encroachment as an origin or ground of title will be forgotten in Travancore. At the present moment what is continuously happening is, that subordinate officials are threatened; superior officials are cajoled and tank porambokes and public properties become private properties on absurd terms. If the law is such, it will have to be altered and if the courts have so decided, the courts will have to decide according to a new law. The question of title to land and title to land with due advertance to public interests are matters to be fully investigated.

The fullest advantage must be taken of science and scientific methods. Now with cheap power available, dewatering where dewatering is necessary, lift irrigation where lift irrigation is possible and if necessary the digging of deep bore-wells in arid tracts should be possible.

Lastly the time is not sufficient for me to dilate on all the aspects but I want to emphasise that paddy cultivation is not and cannot be the be-all and the end-all of our programmes. Although it is true that we may have to import paddy, it is undesirable that if we produce sufficiently valuable crops, which will enable us to buy paddy, then that would be quite sufficient. I will give an example. Hyderabad does not produce much paddy. Hyderabad has certain monopoly crops. Linseed castor oil and other commodities. They are very important commercial crops and they are able to get good price in respect of these crops. Therefore they are able to feed themselves better than we are. It is our paramount duty not to neglect any of our existing paddy lands. There are lands which are fit for cultivation only or mainly or chiefly for paddy. In these tracts let there be intensive cultivation but in lands which cannot be adequately or profittably cultivated with paddy, let us have commercial crops like sugarcane, tobacco or soya bean or vegetables. One honourable member said that there was something wrong

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

[President.]

about cultivating sugarcane. A man gets much more out of sugarcane than out of paddy. Why should there be a commandeering of the B. As. and M. As. for the purpose of cultivation of paddy alone notwithstanding that the B. A. and M. A., can get four times as much by way of cultivation of sugarcane. The total wealth of this State has to be increased. The total purchasing power of the State has to be increased. One of the things that has baffled me is this. Here is South Travancore, able to cultivate good vegetables and good fruits. The Director of Agriculture now and then sends a basket of grapes to Bhaktivilas (*Laughter*). What happens to the grapes produced? Do they sell them for good prices? Do they produce adequate quantities? They send it at the most to Tinnevelly or Palamcottah. If they combine together, they can get any price which they want if they know how to refrigerate and preserve those grapes and vegetables. There are places where they can be easily grown. The other day when I was in Delhi I was asked whether we can supply dry vegetables to the troops. I came here and asked the people about it. Today we could have made lakhs provided there was an organised production of dried vegetables and dried fruits and chutneys. Mango, jack, pineapple are all going to waste. I have appealed to many friends of mine to form themselves into syndicates for exploiting this field. That is fortunately being done. Consolidation of lands, proper grading of agricultural products, the proper machinery for transport—all these three must be combined. Even as to import of South India rice what ought to be created is a combination of people coming together and approaching the Railway Company for cheaper rates for transport of paddy. If they do that, this Government can also help them. But there is no such combination, no such collaboration, and intensive agriculture and marketing is impossible without collaboration. To summarise—firstly it must be remembered that it is not possible to extend the area of paddy cultivation greatly. Increase of production can only be thought about by the utilisation of all possible scientific devices and scientific appliances, by the utilisation of electricity for de-watering, for drainage, for pumping, by the utilisation of manures. There should be manure societies and experimental farms. As to commercial crops too, some kind of collaboration is necessary. If, for instance, somebody wants to start a big farm, he must have a certain number of people co-operating, because this is not a country of capitalists. For all this, we have to reorganise our economic and family structure and this is a paramount task and this is the only reason why I have ventured to speak at this moment because the position is not fully understood by the people at large. We are speaking of the war, the resolution speaks of the war, but the period that is going to follow the conclusion of the war is going to be one of the most difficult in the history of the world and unless today and tomorrow we prepare ourselves and see to it that both in the matter of agriculture and industry, we are able to make our way and organise effectively, we shall be nowhere. I therefore appeal to this House to take the lessons that are borne in upon us everywhere,

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly

Look at England. Look at the mistakes that England has committed. England thought that agriculture was a negligible affair. They relied upon their industry and they left all their lands either fallow and uncultivated or what is worse, made those lands fit for pheasant shooting and grouse shooting. The result was that in the last war they found that they could not feed themselves and in this war you know the difficulty that there is today.

I am one of the most foremost advocates of industrialisation, but industrialisation alone will not save this country or this nation. Industrialisation would be necessary for the purpose of supplementing the necessarily primary and fundamental duty and the obligation of feeding oneself out of the product of nature. This can only be done by so organising our economy, that each of our holding is an economical holding, that all the resources of science both agricultural and electrical, are utilised and lastly that a net work of business like co-operative or other syndicated societies are brought into existence for the purpose of marketing. Government have started certain ventures in this matter. But their experience with regard to agricultural loans has been most unfortunate and they do not propose to follow the same line. What have they found? They have found that anybody who was related to a petty official, anybody who gathered around him a certain amount of local influence was able to get agricultural loans for the purpose of marriages or for education of boys and girls. And the way in which the agricultural loans are being repaid furnishes a melancholy lesson. Government cannot afford to continue this any longer. But if on the other hand local men with local knowledge and experience know whether and how much money is required for the purpose of improving a field or a system of cultivation and they take up the financing and conserving marketing a great deal can be done. Government is a most ineffective machinery for the purpose of scrutinising and distributing agricultural loans. It is therefore necessary—although I have been a critic of the co-operative movement as many members of this House have been—to resuscitate on right lines the co-operative movement getting rid of the old idea of exclusive money-lending co-operative societies and having instead a system of co-operative societies for consolidation, for the proper grading of commodities and for marketing of the articles. If such an attempt be made, Government will only be too glad to assist by money, advice, resources, all bodies brought into being, designed to meet the needs of today and tomorrow and the needs, not only industrial, but agricultural. The making of such needs is one of the requisites of our planning for the future.

The motion for adjournment having lapsed by efflux of time the House will now adjourn and meet tomorrow at 11 A. M.

The House adjourned at 5-45 P. M.

A. GUNAMONY,
Secretary to the Sri Mulam Assembly.

LIBRARY ARCHIVES Kerala Legislative Assembly